

TOM A JEHO VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

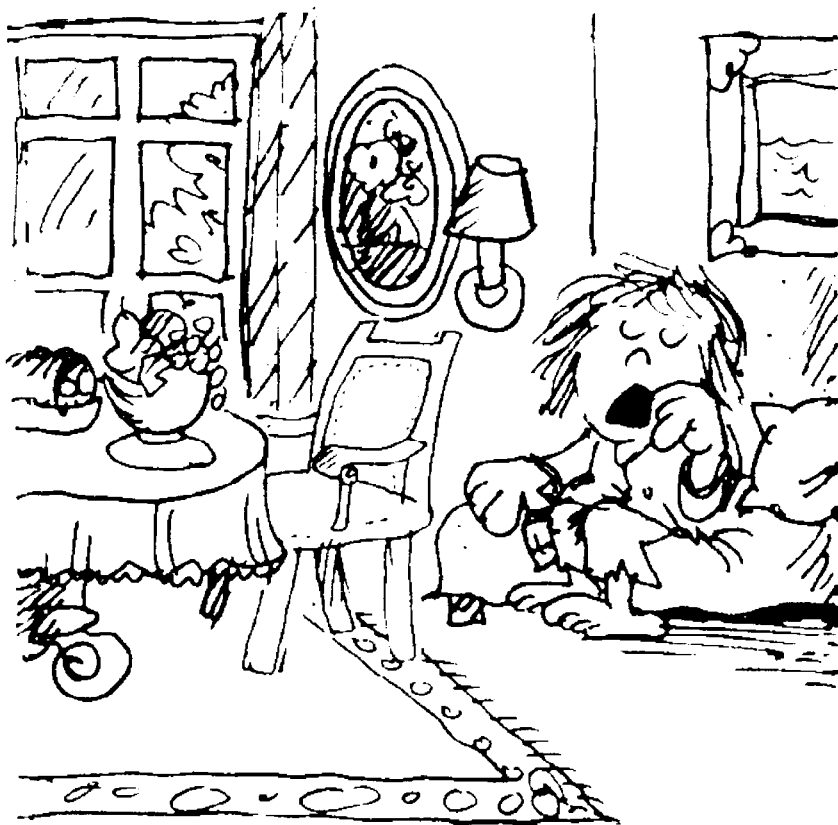
Čtrnáct příběhů pro malé a velké

Vypráví: Ursula Marcová
Ilustroval: German Frank

Příběh první

Když se Tom probudil, nevěřil svým očím. Bylo to jako ve snu. Ležel na měkké rohoži v teplé, světlé místnosti. V místnosti byl stůl plný vybraných jídel. Bylo tu maso, chléb, ovoce, syrová i vařená zelenina a jídla, která Tom nikdy předtím neviděl. Nic takového u loupežníků nebylo. Když táta něco přinesl domů, předhodil část dětem, ty se popraly, pohádaly a nejsilnější pak urvaly největší kus. Tom se naučil chytračit a obstarávat si leccos jinak.

Měl obrovský hlad. Rozhlédl se na všechny strany, jestli ho snad někdo nepozoruje. Vtom přicházely jakési rozjařené děti. Posadily se kolem stolu a kývaly na Toma, aby se najedl s nimi. Ten se však schoval za židli. Vždyť jich bylo tolik! Určitě ho chtěly chytit. Nikomu přece nelze věřit! Jeden větší hoch vstal a chtěl ho přivést ke stolu jako hosta, ale Tom bil kolem sebe jako divoké zvíře.

Když se pak děti daly do jídla, pokukoval Tom z úkrytu a nedovedl pochopit, co viděl: Nikdo nikomu nic nebral, naopak, dokonce si jídlo podávaly. U loupežníků si děti cpaly do pusy a do kapes všechno, co ukořistily, a uklidily se někam do kouta, než jim to ti druzí mohli sebrat. Tady byl takový klid, a děti dokonce měly čas spolu mluvit a smát se. Nikdo neházel zbytky po druhých, nikdo si neutíral ruce do kalhot, nikdo na nikoho nekřičel. Bylo to úplně jiné než u loupežníků.

Ze samého údivu Tom téměř zapomněl, že má hlad. Když pak děti odešly a zanechaly na stole zbytky, vrhl se na ně s velkou chutí. Nepotřeboval čistý talíř, rychle sebral všechno, co alespoň trochu znal, a zhltnul to za svou židli. Bylo to tak dobré! Tady by chtěl zůstat!

Kde to vlastně byl? Jak se sem dostal? Muselo to být teprve včera, co prožil všechnu tu hrůzu: loupežníci ho kvůli nějaké maličkosti seřezali ještě krutěji než jindy, a když jim vyhrožoval, že uteče, svázali ho a hodili do temné jeskyně. Tam křičel, jak nejmocně mohl, aby ze sebe dostal všechnen vztek a všechno zoufalství. Pak se mu hlas zlomil a jen tiše vzlykal. Tu zaslechl neznámý mužský hlas, jak vyjednával s loupežníky.

Byli nestydatí a požadovali za něj nemožně vysokou cenu. Jak to nakonec dopadlo, to už neslyšel. Brzy se však vězení otevřelo a světlá postava mu přeřízla prova-

zy a posadila si ho k sobě na koně. Asi usnul vyčerpáním...

Byl to podivný muž. Naprosto jiný než loupežníci. Čím to bylo, že se ho člověk nemusel bát? Náhle se otevřely dveře a byl tu zase. Muž se vůbec nehněval, když uviděl, jak Tom jí, naopak, usmíval se na něho. Viděl už Tom někdy koupelnu? Muž šel napřed. Hoch váhal. Mohla by

to být past! Co tam na něho asi číhá? Tom však nechtěl být zbabělý a zvědavý byl také. Mohl se tam alespoň podívat.

Byla to menší zelená místnost, blýskalo se tam mnoho podivných věcí. Uprostřed bylo něco jako malý rybníček, a když do něj Tom ponořil ruku, užasl; byla tam teplá voda! Muž mu řekl, že když se chce vykoupat, musí si svléct oblečení. Svléknout se? Ne. Ty šaty jsou přece jeho. Nenechá si je vzít. Stál tu celý zaražený. Muž čekal. Zřejmě měl nesmírně mnoho času. Na co vlastně čekal? Je přece silnější, mohl mu je prostě servat z těla – tak jako loupežníci.

Voda lákala. Tom by se do ní rád ponořil – ale vzdát se svých šatů? Zvykl si na ně. Jistě, kalhoty mu už dávno byly těsné a krátké a košile byla samá díra. Oblečení také nepříjemně páchlo. U loupežníků se naučil, že se nesmí ničeho vzdát.

Ale protože ho blechy kousaly tak vytrvale, že ani škrábání nepomohlo, uznal, že by voda pomohla. Rychle shodil oblečení. Když ty hadry viděl ležet na podlaze, došlo mu, že se sem nehodí. Nic proto nenamítal, když je Muž vzal a hodil do ohně.

Voda byla báječná. Muž po vyzáblém těle jemně přejížděl měkkou houbou a byl otřesen, co se objevilo pod nánosem špíny: škrábance a otoky, modřiny a podlitiny, jizvy a podebrané rány. Se slzami v očích ho zabalil do příjemného, měkkého ručníku, poraněná místa opatrně potřel něčím bílým a Tom si pak mohl obléknout bílé šaty, které mu podal.

Když bylo vše hotové, Muž se usmíval a byl šťastný. Přivedl Toma ke zdi, kde se mohl uvidět jako v jezírku. Ale to přece nebyl on, to nemohl být on – tak zářivě čistý

a krásný! Hoch se pořádně štípl – a ono to zabořilo. Přece to je on! Nebyl schopen slova a podíval se na Muže. Ten ho zavedl do jiné místnosti. Tam usedl do mohutného červeného křesla a posadil si Toma na klín. Tom se vzdal posledního zbytku odporu. Bylo mu tak dobře, mnohem lépe než před tím v koupeli. Věděl, že tomuto Muži může důvěřovat. Schoulil se mu do náručí a byl tak šťastný, že tu chtěl zůstat navždy.

Něco takového ještě nezažil. Silné paže, které ho pevně držely a přitom nepůsobily bolest. Klín, na který mohl usednout, aniž musel být neustále ve střehu. Odpočíval tu jako na nejměkčím mechu, cítil se tu bezpečněji než v nejhlubší jeskyni. I za zavřenýma očima cítil pohled toho zářícího Muže, který mu dělal dobře – až do hloubi duše.

Tomovi bylo, jako by konečně našel místo, které po celý život hledal. Své místo, místo, kam patří.

Vlastně nechtěl nic, než si to užívat. Po chvílce však přišly ostatní děti. Měly na hlavách zlaté korunky a jednu nesly Muži. Ten ji posadil na hlavu Tomovi a řekl: „Tom je od této chvíle také mým dítětem.“

Tom se na něho podíval a najednou věděl s jistotou: To je Král! Ale bylo to zvláštní, že se ho ten malý chlapec vůbec nebál! Seděl mu na klíně! A byl teď jeho dítětem!